

maal og har indstillet til Ministeriet, at der foretages en Forhøjelse dels af Dagpengenes Maksimumsbeløb, dels af de Beløb i Aarsindtægt, der er normerede som vejledende med Hensyn til selve Erstatningens Fastsettelse. Ministeriet bifalder ganske Ønsket om, at Dagpengenes og Erstatningsbeløbenes Størrelse ændres, saaledes at de kommer i Overensstemmelse med de Tidsforhold, vi lever under, men foreløbig har jeg dog indskrænket mig til at fremsætte et Lovforslag om Forhøjelse af Dagpengene, saaledes at de fremtidig skal udgøre  $\frac{2}{3}$  af den tilskadekomnes Dagløn, dog ikke over 4 Kr. 50 Øre og ikke under 1 Kr. daglig; 4 Kr. 50 Øre vil altsaa blive det Maksimum, der skulde træde i Stedet for det nuværende.

Naar jeg nøjes med at fremsætte Lovforslag om dette, ligger deri ikke noget om, at man ikke ogsaa ønsker en Forhøjelse af Erstatningsbeløbenes Størrelse, men da der kræves et betydeligt Beregningsarbejde af Forsikringselskaberne, vil et saadant Lovforslags Gennemførelse kræve betydeligt længere Tid end et Lovforslag om Forhøjelse af Dagpengene. Jeg tillader mig derfor at anbefale det høje Ting Lovforslaget om en Ændring af Dagpengene og forbeholder mig senere at vende tilbage til Sagen om Erstatningens Størrelse.

Jeg skal saa tillade mig at fremsætte et Lovforslag vedrørende *den faste Voldgiftsret*. I Loven om den nuværende faste Voldgiftsret, Loven af 12. April 1910, bestemmes det, at Indenrigsministeriet efter fem Aars Forløb skulde nedsætte et Udvalg af lignende Karakter som det, der skulde forberede Loven af 1910, og dette Udvalgs Opgave skulde være at foretage et Gennemsyn af Loven. Den 1. Juni 1915 er et saadant Udvalg blevet nedsat bestaaende af Formanden for Voldgiftsretten, Nationalbankdirektør Dr. Ussing, ti Repræsentanter for Arbejdsgiverforeningen og ti Repræsentanter for De samvirkende Fagforbund. Dette Udvalg har da i den forløbne Tid arbejdet med Sagen, og Ministeriet har for kort Tid siden modtaget Resultatet af Arbejdet. Efter at dette er kommet, har Ministeriet modtaget en Henvendelse fra Landarbejderforbundet om, at Rettens Omraade maatte udvides til ogsaa at omfatte Stridigheder om Overenskomster mellem Landarbejdere og deres Arbejdsgivere. Paa den Foranledning blev Sagen optaget paa ny af Udvalget, som efter Behandling af denne nye Henvendelse yderligere har modtaget en Henvendelse fra Handels- og Kontormedhjælperne samt fra Gartnerforbundet om, at ogsaa deres Arbejdsomraade

maatte blive inddraget under den faste Voldgiftsrets Virksomhed. Udvalget har anerkendt Berettigelsen af disse Henvendelser, ligesom Ministeriet har gjort det. Jeg tillader mig at forelægge Lovforslaget saaledes, som det er udarbejdet af Udvalget med de senest indføjede Ændringer, hvorved altsaa Landarbejdere, Handels- og Kontormedhjælperne og Gartnere falder ind under Voldgiftsrettens Virksomhed. I øvrigt er der ikke i Lovforslaget nogen principiel Afvigelse fra den bestaaende Lov. Derimod er der foreslaaet en Række praktiske Ændringer.

Rettens Opgave vil fremtidig ligesom hidtil være at paadømme Brud paa Overenskomster og Handlinger, der betragtes som stridende mod lovlige Aftaler mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Det er en Selvfølge, at med Væksten paa det faglige Omraade og den dermed følgende Vækst i Overenskomsternes Antal i de svundne Aar er Rettens Arbejde blevet stærkt forøget. Der har derfor været Forhandlinger om Muligheden af at oprette en eller flere nye Retter ved Siden af den tidligere. Man har imidlertid indskrænket sig til i Lovens § 2 at foreslaa en Adgang til, hvis det maatte være nødvendigt, at skride til Oprettelse af en ny Ret ved kongelig Anordning. Udvalget gør i Bemærkningerne gældende, at der egentlig ikke kan siges at være nogen Udsigt til, at man i den nærmeste Tid vil benytte denne Adgang, fordi man meget stærkt maa ønske den størst mulige Enhed i Rettens Afgørelser. Jeg tror ogsaa, det er et fuldkommen rigtigt Synspunkt. Det vil være formaalstjenligt saa længe som muligt at bevare Systemet med een Ret, der behandler alle de Spørgsmaal, der har deres naturlige Omraade under denne Ret. Man foreslaar endvidere lovfæstet den Praksis, der har dannet sig ved de to Parters Valg af Dommere, hvor hver har valgt en Jurist. Man har dernæst foretaget en Udvidelse af det Antal Suppleanter, der skal være til Raadighed for Dommerne. Det foreslaas, at der vælges 6 ordinære Dommere og 12 Suppleanter. Valgtiden er forøget fra et til to Aar. Endvidere er Næstformændenes Tal forøget til 2 med Mulighed for, hvis det behøves, yderligere at udvide det til 3. Dette motiveres meget naturligt ved, at man saa vidt muligt maa søge at undgaa Standsninger i Rettens Arbejde ved Forfald hos Formanden eller Næstformændene. Naar de to eller tre Næstformænd staar til Raadighed, vil der være Grund til at vente, at Rettens Arbejde ikke vil blive sinket, saaledes som det i nogen Grad har været Tilfældet tidligere. Jeg skal i øvrigt ikke